

Hvor var vi i 1994?

I forbindelse med Hjernesagens jubilæum har vi spurgt vores medlemmer, hvor de var og hvad de lavede i 1994. Fra nogen af vores mangeårige medlemmer, Frank og Inger, har vi modtaget nedenstående beretning:

Inger blev ramt af en hjerneblødning i april 1981, og det var længe før man viste noget om hurtig behandling indenfor de første 4 timer efter blødningen. Hun var 37 år på daværende tidspunkt.

Hjerneblødningen skete i forbindelse med en graviditet/forsterforgiftning, hvor barnet blev taget ved kejsersnit 1 måned "for tidlig", en lille pige blev født. Efter kejsersnittet ville Inger ikke vågne op, og man afventede situationen.

Imidlertid kunne jeg se, at hun hele tiden tog sig til den ene side af hovedet – ligesom når hun havde migræne, hvilket jeg påpegede. Herefter foretog man en scanning og fandt en stor blødning så dybt, at man ikke kunne/turde operere. Jeg blev forespurgt om min holdning, da der ville være 50% chance for liv eller død – jeg valgte at der ikke skulle opereres, så måtte vi se, hvordan den halvsidede lammelse udviklede sig.

Ud over lammelse af hele højre side, blev talecenter også ramt, Afasi blev konstateret, og det gik 8 mdr. før de første ord kom frem, ved en julegudstjeneste. Desværre mistede vi datteren godt 1 måned efter fødslen. Havde formentlig manglet ilt på et tidspunkt.

Efter sygehusophold overflyttet til 6 mdr. fysisk genoptræning på Hald Ege v/Viborg. Herefter i begyndelsen af 1982 genoptræning af talecenter og skrivefærdigheder med venstre hånd. Mobiliteten er virkelig vanskeliggjort med en højre-halvsidet lammelse, kan slet ikke bruge hånden/armen og kun gå med stok og længere strækninger i kørestol.

Inger forsøgte, men kunne desværre ikke genoptages arbejdet i pengeinstitut, og pensionering blev aktuel.

Der har så sidenhen stødt betændelse i implantat i hjernen til og flere operationer, samt brystkræft og flere brud på den lammede arm/håndled, endog brækket begge håndled for 35 år siden.

Inger blev desværre allerede i april 1975 ramt af en tragedie, idet hun mistede sin mand p.g.a. kræft, og blev alene med en pige, Gillian, på 5 år, og en dreng, Benedict, på 4 år.

Jeg blev en del af familien i 78/79, og vi skulle have et fælles barn i 1981, jeg var 28 år, men sådan gik det desværre ikke. Havde fuldtidsarbejde i Banken, samt drev gården med besætning og jordtilliggende, mit fødehjem overtaget få år tidligere.

Etablering af Afasi-foreningen.

5.09.84 Afasimøde Hasseris Gymnasium

15.11.84 Afasiforening Hobro / Inger var med til at stifte foreningen og valgt som kasserer

Fratrådte Hjernesagens bestyrelse og kasserer-jobbet, næsten 40 år senere, i 2023, hvor det nu hed Hjernesagen Mariagerfjord og Rebild.

Men hvor var vi i 1994:

Vi var bl.a. på ferie på Club La Santa, Lanzarote, 1 uge i juli og 1 uge i november. Dette feriested har vi efterfølgende besøgt utallige gange med børn og nu også børnebørn.

Inger var yderst aktiv med flere bestyrelsesposter, som kasserer, i lokale foreninger, Borgerforening, Lokalhistorisk forening, Afasiforeningen, Vindmøllelaug, Teaterforening Willestrup Spillene, Aktiv medlem af sangkor og læsekreds med månedlige sammenkomster og møder, bl.a. drøftelse af aktuel bog i læsekredsen. Inger er stadig aktiv i denne læsekreds efter mere end 40 år.

Fortsatte med at være medlem af Sparekassen Nordjyllands Senior-afdeling samt Kunstforening, og deltaget og deltager i adskillige arrangementer hvert år.

Arrangeret weekendophold for vor teaterklub, 10 prs., en teaterklub som kom til at eksistere i 40 år.

Stod for at få bestilt billetter til diverse teaterforestillinger på Aalborg Teater, endvidere blev der arrangeret billetter til koncerter i Aalborg Kongres og Kulturcenter, dels for en anden gruppe samt kun os selv.

Endelig sørget for at samle en stor familie- og vennekreds, stod for madlavning, hvor jeg bistod efter behov.

I 1994 havde vi lige haft besøg af vor datter Gillian`s kommende svigerforældre fra Melbourne, Australien. De havde været på rundrejse i Europa, og kom via Göteborg til Frederikshavn, hvor vi hentede dem og var sammen en forlænget weekend, inden vi afleverede dem ved båden i København.

Gillian studerede i England i det år, og boede sammen med sin tilkomne, Nigel. Planlægning af det kommende bryllup i 1995 i Hobro, Danmark, hvor stor familie- og venneskare deltog både fra Danmark, England og Australien. Herefter rejste Gillian/Nigel til Melbourne, hvor hun og familien stadig bor.

Sønnen, Benedict læste i Århus og var ved at forberede en motorcykeltur sammen med en kammerat ned gennem Europa og videre til Syd-Afrika, hvilken tur de tog afsted på i begyndelsen af 1996, tog 11 mdr.

I 1994 bliver jeg head-hunted til et job som økonomichef i en tøjvirksomhed, hvor det imidlertid snart viste sig, at jeg skulle stå for enten en rekonstruktion af firmaet, eller finde nye ejere, hvor sidstnævnte lykkedes, og jeg bliver ansat som direktør for tøjvirksomheden, som var et datterselskab af en større tøjkoncern, hvor jeg blandt andet også blev indblandet i koncernens udenlandske aktiviteter.

Jeg var samtidig formand for en arbejdsgruppe, der undersøgte og forhandlede om etablering af et kraftvarmeværk i byen, Oue, hvor vi boede. Jeg forblev som formand for Værket i 20 år.

Jeg arbejdede endvidere "på sidelinjen" for et forholdsvis nyt firma ved Ringkjøbing, der producerede og stadig producerer og sælger affaldspresere, og var netop startet på eksport – dette selskab har jeg haft kontakt til siden opstarten i 1992 og været formand i flere år samt i bestyrelsen adskillige år. Har mange rådgivningsopgaver, dels som bestyrelse eller advisory board i de forskellige afdelinger world wide og besøger dem en del. Inger deltager de fleste gang, når turen går til Australien og New Zealand. Har også deltaget ved besøg i Washington, USA, hvor vi blandt andet i 2011 havde besøg af Prins Henrik på virksomheden samt efterfølgende sammenkomst på Ambassaden i Washington, hvor vi hilste på Hendes Majestæt Dronning Margrethe og Prins Henrik. Fantastisk oplevelse.

Iflg. artiklen skulle indlæg ske via facebook, men umiddelbart er det vores opfattelse, at nærværende beskrivelse er noget bredere og måske mere personlig, men vi ønsker med dette indlæg at fortælle om alle de muligheder, der stadig ligger foran, selvom man er skadet af en hjerneblødning. Der er naturligvis forskel på graden af skade, men hvis man har livsmod, gå på mod, acceptere at der er noget man ikke kan og meget man kan – ja så kan man få uvurderlige oplevelser.

Vi har rejst meget til Australien, besøgt New Zealand – jeg har bl.a. vist billeder og fortalt om disse rejser i den lokale afdeling af Hjernesagen. Endvidere har vi besøgt USA, været på busture eller kørt selv rundt i Europa, Skandinavien, England, Skotland, Irland og ved fælles hjælp oplevet fantastisk meget. Det slider naturligvis på kroppen, og i dag bruges rollator, og kørestolen er altid med. Desværre er Inger efterhånden plaget af gift i den "brugbare" hånd, og det er naturligvis bekymrende, da den anden hånd slet ikke kan bruges.

Vi håber med nærværende artikels at kunne være inspiration for andre, som måske synes det meste er næsten umuligt og ekstremt vanskeligt, men der er absolut håb.

Eftersom Hendes Majestæt Dronning Mary er protektor for Hjernesagen, ville vi, hvis det overhovedet kunne blive muligt, umådelig gerne møde Majestæten, og fortælle om et liv med en del udfordringer, men også alle fantastiske oplevelser, og ikke at forglemme vort besøg på Tasmanien i 1998 – en uforglemmelig oplevelse.

Inger og Frank